Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 86. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 19-го КВІТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 19, 1979 No. 86. VOL. LXXXVI.

ВІДБУЛИСЬ НАРАДИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ ДЕТРОЙТСЬКОЇ ОКРУГИ

Детройт, Міч. — У п'ятницю, 6-го квітня, тут в Домі УНСоюзу відбулись наради представників Відділів УНСоюзу Детройтської Округи, головною метою яких було обговорення плянів посилення цьогорічної членської кампанії. В нарадах взяло участь 18 секретарів і делегатів Конвенції. З доповідями виступили головний предсідник д-р Іван Флис та головний організатор Василь Оріховський. Присутні на нарадах були також головні радні Євген Репета і Роман Куропась та обласний організатор Богдан Дейчаківський.

Наради відкрив і ними проводив голова Окружного Комітету Роман Татарський, а секретарював — Григорій Корб'як. Привітавши головних урядовців та представників Відділів, Р. Татарський подякував усім за співпрацю в усіх аспектах діяльности, зокрема в організаційній кампанії.

На вступі свого слова д-р Флис поінформував, що він фактично прибув сюди на наради Спеціяльної Організаційної Комісії, які були заплановані на наступний день, але йому приємно побувати на організаційних нарадах Округи та обмінятись думками з присутніми про союзові справи.

Звітуючи про загальний стан УНСоюзу, д-р Флис вказав на його постійний фінансовий зріст, що віддзеркалюється у зрості загального майна до суми 43,115,000 долярів, резервового фонду до суми 10,969,000 дол., приходу з вкладок, який в минулому році виносив 3,080,000 дол. У загальному річному приході в сумі 6,600,000 дол. Також збільшився приход з винайму приміщень в Українській Будівлі та Союзівки. Видатки в 1978 році збільшились на суму 431,972 дол., що включає видатки на Конвенцію в сумі 322,000 дол. В-ву „Свобода" виплачено 343,000 дол.

У дальшому д-р Флис

(Закінчення на стор. 4)

У Нюарку влаштовано другий слов'янський фестиваль

Нюарк, Н. Дж. (Дора Рак). — Етнічний фестиваль двох слов'янських груп метрополітального Нюарку відбувся вдруге 8-го квітня ц. р., в авдиторії Робсон, нюаркського відділу Ратгерського університету, за старанням проф. Тараса Гунчака, директора Східньо-Европейських Студій і при спонсорстві Студентської Ради і Української Студентської Громади при цім же університеті.

Весняний передсвяточний Фестиваль складався із двох частин, виставки народньої творчости і концертової програми, що їх репрезентували українська і польська громада.

Українську виставку, спонзоровану Окружною Управою Союзу Українок Америки влаштували членки двох Відділів: Ліда Бойко (75), Надія Іванчук (86) і Віра Мицьо (86) при співпраці голови Округи Лідії Гладкої. Окремими секціями виставлено гуцульську різьбу та збірку вишиваних предметів (з колекцій пань Н. Іванчук, О. Яворської, І. Стебельської) та гуцульську кераміку (з колекції д-ра Любомира і Оксани Кузьмак). Власну збірку Трипільської кераміки виставила Мотря Малюца-Янюк мистець-керамік з Ірвінгтону, а Валентина Третяк з Лівінгстону, творчий різьбяр, дала показ преційно різьблених в дереві яєць з майстерним переданням клясичних взорів українських писанок різних періодів з усіх областей України. Технічно і естетично досконалий показ звертав спеціяльну увагу публіки. Валентина Третяк поширила своє різьбярське вміння і на більші предмети (тарілки, скриньки, і т. д.) використавши гуцульські мотиви і орнаментику.

(Закінчення на стор. 4)

Цінний дарунок

Ред. М. Бажанський передає проф. О. Пріцакові дарунок до Гарвардської бібліотеки — рідкісну книжку

Кембрідж, Масс. (ФКУ) — Відомий бібліофіл, видатний меценат ФКУ, почесний науковий співробітник УНІГУ-ред. Михайло Бажанський з Детройту під час цьогорічних березневих святкувань десятиліття Українських студій в Гарвардському університеті та ІХ-го Крайового З'їзду ФКУ передав цінний дарунок до Гарвардської бібліотеки — інкунабулу рідкісного видання. Це — книжка „Нові і перемінні звізди" проф. Івана Пулюя, видана в Відні 1905 року, коштом автора. Майже ввесь її наклад, в наслідок недбальства, був знищений. Редакторові Бажанському вдалось з великим трудом та старанням роздобути один вцілілий примірник, який є великою рідкістю, що дбайливо зберігається тепер в Гарварді.

М. Бажанський виголосив також в часі тих недавніх ювілейних днів в Гарварді три доповіді: в програмі пропам'ятного семінара в залі Вайднерівської бібліотеки про Богдана Кравцева, на нарадах ФКУ про український бібліофілізм та українську філантропію, про Оксану Лятуринську для Гарвардського студентського і професорського збору та місцевої Бостонської громади.

Уже незабаром виступить ред. Бажанський з доповіддю про український бібліофілізм у Вашінґтоні, Д. К. на сходинах ФКУ, що їх організує в співпраці з місцевими Представниками ФКУ.

АМЕРИЦІ ТЯЖКО БУДЕ ПЕРЕВІРЯТИ ЧИ МОСКВА ДОДЕРЖУЄТЬСЯ САЛТ II

Вашінґтон. — Минулого тижня адмірал Стенсфілд Тирнер, директор Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей), заявив членам Сенатської комісії для справ розвідки, що з уваги на те, що державний переворот в Ірані спричинився до закриття двох американських розвідувальних баз на території тієї близькосхідньої країни, Америці буде дуже важко перевіряти чи Совєтський Союз додержується постанов нового договору про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II). Під час свого свідчення адм. Тирнер заявив, що ЗСА відзискають свою попередню розвідувальну спроможність щойно десь в 1984-му році, тобто щойно один рік перед тим як САЛТ II „вигасне".

Адм. Стенсфілд Тирнер

Раніше члени уряду президента Джіммі Картера твердили, що втрата двох розвідувальних баз в Ірані, з яких американські чинники стежили за полетами совєтських ракет та випробуванням іншої зброї Москвою, „не спричинить великих проблем", бо, мовляв, ЗСА моґтимуть використовувати бази в інших країнах зокрема літаки та космічні кораблі, щоб перевірити, чи Совєтський Союз додержується САЛТ II. Однак адм. Тирнер у своїй минулотижневій заяві ствердив, що попередні твердження американських чинників були „надто оптимістичні".

Свідчення директора Сі-Ай-Ей викликало гостру реакцію серед законодавців, зокрема тих сенаторів, які вже раніше противились і далі противляться САЛТ II, бо вважають, що цей договір послабить оборонну спроможність Америки, а натомість скріпить мілітарну силу Совєтського Союзу.

Демократичний сенатор Генрі Джексон із стейту Вашінґтон і республіканський сенатор Джейк Ґарн з Юта заявили, що свідчення адм. Тирнера скріплює аргументи тих, які противляться підписанню нового договору з Москвою.

Навіть якщо президент Картер і совєтський лідер Леонід Брежнєв підписали б САЛТ II, то його мусить ратифікувати Сенат двома третіми голосами своїх членів. Під сучасну пору біля половини сенаторів противляться цьому договорові.

Повінь спустошила великі простори стейту Міссісіпі

Повінь в Джексоні, Міссісіпі

Джексон, Міссісіпі. — Впродовж останніх кількох днів рекордні дощові опади спричинилися до того, що ріка Перл виступила зі своїх берегів, заливаючи великі частини стейту Міссісіпі, зокрема столицю Джексон. Від цієї повені потерпіла велика кількість мешканців, бо біля 17,000 мусіли залишити свої хати і тікати на вищий ґрунт, а крім того цілі дільниці Джексону цілком спустошені. Повінь продовжується і спостерігачі передбачували, що у вівторок і середу, 17-го і 18-го квітня, ріка Перл може залити навіть більші частини міста та околицю.

Повінь не обмежена тільки до околиць Джексону, але також затопила інші частини стейту Міссісіпі, як теж деякі райони Алябами та Джорджії. Президент Джіммі Картер проголосив потерпілі частини Міссісіпі „районами, які находяться в катастрофічному стані" і тому можуть одержувати фінансову та іншу допомогу від федерального уряду.

Повінь біля Джексону є навіть більш нищівною ніж у 1903 році, коли це місто й околиця були залиті водою впродовж кільканадцятьох днів.

Біля Детройту помер бл. п. Мирослав Січинський

Вестленд, Міч. — У маленькій місцевості Вестленд біля Детройту помер ще 16-го березня 1979 року бл. п. Мирослав Січинський, який як відомо, 12-го квітня 1908 року виконав атентат на польського губернатора Галичини графа Андрія Потоцького, щоб таким чином запротестувати проти національного й соціяльного поневолення українського народу. Суд присяжних у Львові під керівництвом судді Шпигульського засудив був тоді Січинського на кару смерти. Після трьох років перебування у станиславівській в'язниці Січинському вдалося втекти з тюрми і почерез Буковину, Румунію й інші країни виїхати до З'єднаних Стейтів Америки.

М. Січинський в 1908 р.

По якомусь часі бл. п. М. Січинський пристав до так званої „прогресивної" еміграції і друкувався найчастіше в газеті „Громадський Голос", та, згідно з інформаціями „Української Радянської Енциклопедії", „виступав проти українських буржуазних націоналістів".

Мирослав Січинський народився в с. Чернихівцях (тепер Збаразький район Тернопільської области) у священичій родині. Студіював у Віденському і Львівському університетах. Похорони Січинського відбулись в місцевості Інкстер в стейті Мічіґен.

В Ірані розстріли продовжуються, невдоволення різних груп зростає

Теґран. — Не зважаючи на те, що в самому Ірані поширюються протести проти закритих судових розправ і розстрілів колишніх військовиків та урядовців за влади шаха Мохаммеда Різи Паглеві, як теж збільшилася кількість протестів з боку урядів різних країн, включно із ЗСА, то в тій близькосхідній країні Революційні Комітети, які находяться під безпосередньою контролею мусулманського провідника Аятолли Хомейні, продовжують засуджувати та розстрілювати осіб, яких уважають „ворогами Бога та іранського народу". Досі розстріляно біля 130 людей.

Минулого понеділка, 16-го квітня, зрезиґнував міністер закордонних справ Карім Санджабі, заявляючи, що не може залишитися в уряді прем'єр-міністра Мегді Базарґана, бо цей уряд не має дійсної влади, а влада находиться в руках Хомейні і його Комітетів.

Санджабі, який очолював Національний Опозиційний Фронт проти шаха Паглеві, повідомив, що резиґнує також тому, що члени одного з Революційних Комітетів кілька днів тому заарештували двох синів і невістку Аятолли Магмуда Талеґані, головного релігійного провідника міста Теґрану. Хоча трьох арештованих вневдовзі звільнено, то Аятолла Талеґані на знак протесту покинув Теґран і перебуває в невідомій місцевості.

Резиґнація міністра Санджабі та протестна акція впливового мусулманського провідника Талеґані — це дальші докази, що в Ірані зростає невдоволення відносно теперішнього стану. Сам прем'єр Базарґан вже кілька разів погрожував, що зрезиґнує, якщо Аятолла Хомейні не накаже Революційним Комітетам припинити закриті суди та розстріли, як теж не передасть владу в руки уряду. Однак, покищо уряд прем'єра Базарґана далі має менше повновластей, ніж згадані Комітети.

Минулої п'ятниці, 13-го квітня, шах Паглеві, який тепер перебуває зі своєї родиною на Багамських островах, гостро натаврував суди і розстріли його колишніх співпрацівників, заявляючи, що теперішня влада в Ірані поширила „вбивство, анархію та варварство". Колишній іранський монарх заявив через свого речника, що розстріляні Революційними Комітетами військовики та урядовці „невинні", а їхнім єдиним „злочином" було те, що любили свою країну і хотіли служити своєму народові". Шах Паглеві закликав „тих, які вбивають в ім'я Аллаха (Бога)" припинити суди і розстріли.

В Ірані також поширюється невдоволення серед національних меншин, які складають майже половину населення країни. Такі народи, як курди, туркмени, белуджі, бахтіяри та інші домагаються ширших національних, культурних та релігійних прав, а деякі борються за встановлення самостійних держав. Уже доходило до затяжних збройних зударів між іранськими військовими частинами та курдами і туркменами. Спостерігачі передбачають, що в близькому майбутньому національне питання в Ірані загостриться, бо інші народи тієї країни також почнуть вимагати для себе більше прав.

В Уґанді наполегливо шукають Іді Аміна

Кампаля, Уґанда. — Спеціяльні з'єднання танзанійських військ і місцевих повстанців ведуть наполегливі розшуки за Іді Аміном, який згодливо переховується в північній Уґанді, хоча майже всі члени його поваленого уряду вже раніше втекли до Лівії, Кенії й Судану. Кілька сотень вояків із розторощених танзанійцями з'єднань Іді Аміна втекли до Кенії, де їх переловили військові патрулі.

Суданські пресові агентства підтвердили згодом, що Амін перебуває в північній Уґанді, де „переорганізовує льояльні йому війська" з метою протинаступу. Ті агентства твердять, що Амін має намір „відвідати" Лівію, Ірак та кілька інших країн, щоб одержати військову допомогу проти нового уряду Уґанди.

У міжчасі, в Кампалі та в інших містах південної Уґанди населення продовжує плюндрувати крамниці та базари, не зважаючи на заклики тимчасового уряду та духовенства. У Велику неділю, 15-го квітня, католицький кардинал Емануель Нсубуґа гостро натаврував населення за плюндрування і грабіжництво. „Кампаля сьогодні подібна до Єрусалиму після того як його зруйнували римляни", — заявив кардинал Нсубуґа. Розлючені мешканці Кампалі також вишукують прихильників Аміна та вбивають їх за раніше заподіяні кривди. Як відомо, за час диктатури Аміна в Уґанді згинуло понад 300,000 осіб.

У понеділок, 16-го квітня, Державний департамент ЗСА подав до відома, що американська амбасада буде поновно відкрита в Кампалі. Хоча уряд ЗСА фактично не був зірвав дипломатичних зв'язків з Уґандою, то ще в 1973 році цілий американський дипломатичний корпус був виїхав з Уґанди на доручення Білого Дому з уваги на постійну загрозу.

Югославію та Альбанію навістив землетрус

Беоґрад, Югославія. — Понад 200 осіб згинуло в наслідок землетрусу, який у Велику неділю, 15-го квітня навістив південну Югославію і північну Альбанію. Речники Ґеофізичної обсерваторії ствердили, що землетрус мав потужність 7,2 точок на скалі Ріхтера, тобто на 1.2 точки більше, як землетрус в 1963 році, у наслідок якого в місті Скоп'є згинуло 1,100 осіб.

Беоґрадське радіо повідомило в понеділок, 16-го квітня, що в Югославії згинуло 200 осіб, а в Альбанії — 35. Сотні осіб були поранені. Найбільше потерпіло курортне місто Дубровнік на побережжі Адріятичного моря і на південь від нього віддалені міста Будвар і Бар. Ця частина Югославії не є густо заселена, тому й втрати в населенні були відносно малі, коли взяти до уваги потужність землетрусу, — заявили речники обсерваторії. Крім того, епіцентр землетрусу зосередився на Адріятичному морі біля 100 миль на південь від Сараєва. Легкі потрясення занотовано в Салоніках, Греція, та в Неаполі, Італія.

Президент Тіто, який в час землетрусу перебував на вакаціях у місті Герцеґ Нові, негайно відвідав найбільш ушкоджені місцевості та дав відповідні зарядження щодо допомоги.

Президент Джіммі Картер вислав телеграму до президента Тіта, в якій висловив співчуття та дав запоруку кожночасної допомоги.

РОСІЙСЬКІ ДИСИДЕНТИ ПРО СМЕРТЬ СНЄГІРЬОВА, ПОМЕР ВОЯК УПА ПІСЛЯ 28-РІЧНОГО УВ'ЯЗНЕННЯ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — У самвидаві поширений документ „Некролог", присвячений українському письменникові Гелію Снєгірьову. Переслаємо його в перекладі з російської мови.

„28 грудня 1978 року, на 52-му році життя, в одній з лікарень Києва, в ізоляції і в муках, помер український письменник-дисидент Гелій Іванович Снєгірьов.

Доля Гелія Снєгірьова складна і трагічна. Він народився у родині українських інтелігентів. Його батько, І. Т. Снєгірьов був письменником і драматургом. Мати — Н. Собко (сестра відомого українського радянського письменника Вадима Собка) поетеса. Гелій Снєгірьов теж став письменником. Він розвинувся і став відомим як радянський письменник-ортодокс. Г. Снєгірьов був членом спілки письменників СРСР і Спілки кінематографістів СРСР. Книжки Г. Снєгірьова друкувалися у видавництвах Києва і Москви. В українській студії документальних фільмів знімалися кадри за його сценаріями.

Але в останні роки, у висліді раптової зміни поглядів, Г. Снєгірьов зірвав з радянською дійсністю. У цьому певну ролю відіграла, правдоподібно, його дружба з Віктором Некрасовим, відомим російським письменником, який сьогодні живе на Заході, а також ознайомлення з книжками О. Солженіцина і іншими творами позацензурної літератури. У 1974 році Снєгірьова виключили зі Спілки письменників і Спілки кінематографістів задля ідеологічних мотивів. У тому часі він написав художньо-історичну книжку „Набої для розстрілу" („Не-

(Закінчення на стор. 4)

Папа наголошував мучеництво й права людини під час Великодніх відправ

Рим, Італія. — Папа Іван Павло II, промовляючи до тисячних мас народу під час великодніх відправ в п'ятницю, суботу й неділю, 13—15 квітня, кількакратно наголошував сучасне мучеництво вірних Вселенської Церкви та порушення основних прав людини, пригадуючи, що обов'язком всіх християн є виступати в обороні переслідуваних та заступатись за них „перед сумлінням всього людства".

Після великодньої Служби Божої, що її Папа відправив на площі св. Петра в присутності біля 300,000 осіб, він передав великодні побажання 32-ма мовами, включно з мовами народів під комуністичними режимами. У своєму слові „містові й світові" Папа Іван Павло II побажав „правдивого миру, основаного на вченнях Христа, на правді, свободі, справедливості й любові". Він також пригадав, що 1979 рік є Міжнародним Роком Дитини і закликав допомогти тим дітям, які проживають в недостатках.

У п'ятницю, 13-го квітня, Папа очолював багатолюдний похід під час Хресної Дороги. Після відправ біля руїн Колізею Папа порівняв ранніх християн, які вмирали за віру в цій великій арені, до сучасних мучеників — „жертв переслідування й дискримінації в різних частинах світу".

„Ми зокрема згадуємо тих, які, в певному сенсі, приречені на цивільну смерть з уваги на заборону їхнього права жити згідно з їхньою вірою, згідно з їхнім обрядом", — заявив Папа.

Похід та всі інші великодні урочистості в Римі були під наглядом поліційної сторожі з уваги на посилені дії лівих терористичних груп. В неділю поліція розігнала біля 2,500 лівих демонстрантів на площі св. Петра.

Помер св. п. Михайло Островерха

Ню Йорк (ік). — Несподівана смерть Михайла Островерхи, що наступила 17 квітня ц. р. вранці в його помешканні в Брукліні, Ню Йорк, саме день перед його 82-ми уродинами, скорчила знову і так маленький вже ґурток тих наших воєнних ветеранів, які зі зброєю у руках воювали за Україну та пером збагачували її культуру.

Український Січовий Стрілець від 1914 року перейшов всю визвольну війну, після її проґри, польський табір полонених, а після того — вибрав незавидний шлях українського журналіста й письменника. Ця професія примусила його жити все життя так скромно, як скромною була вдача тієї направді небуденної, шляхетної, доброї і вартісної людини з тонким відчуттям краси в літературі й образотворчому мистецтві. Хоча віддавна хворів на серце — буквально до останньої хвилини активно займався видавничими справами „Червоної Калини", з якою тісно був пов'язаний за час її існування у Львові і від часу її відновлення в Ню Йорку. Був членом її Редакційної Колеґії і ще кілька днів тому передав зроблену ним коректу частини заплянованого до друку нової книги, другого тому „Залізної Дивізії" генерала В. Удовиченка. Глибоко релігійний — ще минулого дня був на Брукліні, звичайно після того їздив на „12-ку" до церкви св. Юра у Манґеттені.

Св. п. М. Островерха

Це був ветеран, який політично проповідував культ української збройної сили, але й водночас журналіст-есеїст і письменник, який залишив низку своїх оригінальних творів, а також перекладів з італійської — був першорядним знавцем її найкращих музеїв, знав дуже добре історію мистецтва, був справжнім мистецтвознавцем, зокрема мистецтва ренесансової доби. Але не пропускав ні одної виставки, що її влаштовувало в Ню Йорку Об'єднання Мистців

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нова криза в Европі

Приблизно три роки тому Західня Европа, переборовши великими зусиллями найбільшу після Другої світової війни економічну кризу і рецесію, маршувала милевими кроками до цілковитого економічного видужання і відбудови своєї господарської системи. Все це сьогодні, в 1979 році, знаходиться в стані заломання, а колишні досягнення для багатьох країн зазнають нових ударів і старий континент опинився перед новим маривом інфляції, спішного росту цін на товари першої потреби, безробіття, загального економічного сповільнення тощо.

Економічні спеціялісти і аналітики стверджують, що теперішня криза в Західній Европі є не тільки господарської натури.Коріння цієї кризи скривається також у політичних системах, які панують у багатьох країнах „старого краю". Прикладом може послужити Велика Британія, де нібито немає боротьби між клясами і соціяльні проблеми не є причиною непорозумінь між урядом і професійними спілками та робітництвом, але моральний розклад зайшов вже так далеко, що уряд, який, до речі, складається з членів Робітничої партії, не може ефективно контролювати ситуації, не знаходить спільної мови з робітниками і не спроможний задовольнити їхніх вимог. Більшість страйків, які проходили недавно у Великій Британії і Франції, були скеровані проти державної системи, а не тільки проти низьких заробітніх платень чи незадовільного соціяльного обслуговування.

Правда, упорядковані суспільства в Европі і справно діючий державний апарат вміє ще давати собі раду з такого роду труднощами і тому на европейському континенті все кінчиться на економічних труднощах, без порушення політичної системи, як це діється, наприклад, в країнах Південної Америки.

Помимо протилежних передбачень, Італія та Еспанія ще найбільше захоронились від політичної кризи. В Італії, хоч часто змінюються уряди, а численно велика Комуністична партія, за посередництвом своїх парляментаристів, робить натиск на демократичні сили, щоб ,,легальним'' способом дістатись до керівництва державою, та існування досить поважних економічних труднощів, — моральна сила нації залишилась збереженою. Перехід Еспанії до демократичної форми правління відбувся понад всякі сподівання спокійно і без жадних внутрішніх конфліктів, які могли зруйнувати Еспанію не тільки політично, але в першу чергу економічно. Европейський Економічний Союз, який об'єднує 9 країн не тільки господарсько, але також політично, бо вони діють також в системі Північно-Атлантійського Оборонного Союзу, Европейському Парляменті та інших об'єднуючих установах, також переживає труднощі, пов'язані з високими витратами на оборону і підвишкою цін на нафту, важливий для Европи продукт, без якого не може обійтись розвинена европейська індустрія. Цю кризу на енергетичному відтинку переживають головно Західня Німеччина, Франція, Англія, Італія, Скандинавські країни, Бельгія тощо.

Очевидно, економічні труднощі створюють нові перешкоди на шляху до об'єднання Західньої Европи і посилюють сепаратистські, ба навіть скрайньо-націоналістичні тенденції та поворот до внутрішньої замкнености.

Цю економічну непевність, тісно пов'язану з енергетичною кризою у світі, зручно посилюють і використовують комуно-московські імперіялісти, працюючи в напрямі підірвання вільних демократичних суспільств, бо це лежить у пляні Москви від початків її імперіялістичного зазіхання.

П. Феденко

ТЕОРЕТИЧНИЙ СПІР

В Західній Німеччині відбувається широка дискусія в пресі, в Бостонському парляменті та в соймах автоматичних провінцій Федеративної Республіки. Тема дискусії й полеміки: куди прямує Москва в своїй міжнародній політиці, зокрема в Европі? Перший ,,кинув камінь у воду'' Герберт Венер, голова соціял-демократичної фракції в парляменті в Бонні. Він заявив у розмові з представниками голляндської преси, що зброєння армій совєтського бльоку в Европі не має на цілі агресії, а оборону. До цього погляду Венера приєдналися інші визначні особи: бувший американський дипломат Джордж Кеннан, німецький генерал Бастіян, частина членів німецьких партій — Ліберальної і Соціял - демократичної, журналісти й науковці. Здогад Венера і Бастіяна про оборонну політику Совєтського Бльоку в Европі відкидають — генерал Гейґ, командир НАТО, генеральний секретар НАТО Люнс і багато інших.

Спробуймо розібрати цю контроверсію і її причини. Насамперед, мусимо пам'ятати, що дуже трудно німцям помиритися з поділом їхньої території надвоє: одна, західня частина, під назвою ,,Федеративна Республіка'', належить до Европейської Господарської Спілки і до НАТО; друга, східня частина є фактично під окупацією 22-ох совєтських дивізій і має уряд комуністичний, у всьому підлеглий Москві. А в центрі тієї ,,Демократичної республіки'' знаходиться бувша столиця Німеччини — Берлін, — розділений височенним муром,щоб підсовєтські німці не тікали до вільного західнього Берліну.

Ніхто не може вважати цю ,,політичну географію'' Німеччини за нормальну і найменше — німці. Тому мрія про об'єднання, про ,,соборність'', живе в німецькому суспільстві і німці творять різні пляни, щоб здійснити злуку розірваної території.

На поміч цим плянам приходить політична активність комуністичного Китаю. Китайські комуністи зовсім не мають прихильности до німецьких комуністів, вірних слуг Москви, що володіють у Східній Німеччині. Пекін обстоює право німців на створення об'єднаної Німеччини — Західньої та Східньої, і вони зовсім не заінтересовані в тім, щоб в Німеччині запанував комуністичний режим. Це — приклад неіснуючої ,,інтернаціональної пролетарської солідарности'', про котру торочить московська пропаганда.

У Західній Німеччині в політичних колах пильно слідкують за тим, що діється на Далекому Сході, на многокілометровому кордоні між Китаєм і Росією. Москва з острахом дивиться на ,,пробудження Китаю'', котрого комуністичний провід взявся прискореним темпом модернізувати відстале господарство і особливо армію та воєнну індустрію. Відомо також, що для вождів ,,Серединної імперії'' нема на світі гіршого ворога, ніж володарі совєтської імперії ,,червоні царі'', як називає їх китайська пропаганда. Не тайна й те, що для зміцнення оборони совєтський уряд ударним порядком вирішив закінчити Байкал-Амурську залізницю, далі від китайського кордону, бо давня транссибірська лінія лежить близько від китайської території. В разі конфлікту, вона може попасти в руки китайських комуністів. Страх перед ,,жовтою небезпекою'' переходить в СССР від комуністичної верхівки в маси суспільства, як стверджують відвідувачі імперії Леніна-Сталіна.

Із цих фактів роблять деякі політичні голови Німеччини висновки: мовляв, Москва, бачивши на сході загрозу з Китаю, не має охоти творити напруження на Заході, в Европі. Навпаки, в інтересі володарів Кремля є замирення на Заході, щоб могти збільшити свої сили в Азії, на кордоні з Китаєм. Тоді й совєтські дивізії, що перебувають на постої в Східній Німеччині, в Чехо-Словаччині й Польщі можна буде послати на Схід, проти ,,жовтої небезпеки''.

На ,,розглядини'' літають члени парляменту Західньої Німеччини в Москву, в Пекін, в столиці країн-сателітів, щоб у розмовах відчути, куди політичний вітер віє. Із цих відвідин виринає привабна для деяких німецьких політиків конструкція: мовляв, Москва не може почати на заході агресію проти ,,капіталістів-імперіялістів'', бо така війна дала б нагоду китайцям напасти на СССР на Сході. Тому Москва, щоб мати спокій на Заході і вільну руку на Сході, буде змушена робити далекойдучі поступки німцям і навіть може погодитись на об'єднання двох Німеччин або на федерацію цих територій. Само собою, за свою ,,ліберальну політику'' щодо Німеччини, — міркують на Заході, — буде вимагати Москва гарантій, що німці не візьмуть участи в ворожій акції проти совєтської імперії та тих країн, що є під ,,протекторатом'' Кремля.

Можна без кінця творити різні ілюзії й комбіна-

(Закінчення на стор. 3)

Андрій Качор

ІДЕЙНІ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ В ДІЯСПОРІ

[Доповідь виголошена на Кооперативній Конференції Української Світової Кооперативної Ради у часі III СКВУ]

(4)

Не треба сьогодні нікому доказувати, що кожна співпраця більшого гурту осіб, або більшої кількости організацій, чи товариств мусить бути кермована, щоб усі співпрацюючі мали змогу, при найменшій затраті часу й енергії, осягнути намічену ціль тієї співпраці.

У нашому випадку, ми хочемо розвинути український кооперативний рух у діяспорі до можливо найбільших розмірів, ми хочемо допомогти нашій організованій громаді затримати нашу національну ідентичність. Ми хочемо нашу працю та наші матеріяльні осяги поставити на службу цілого українського народу не тільки в діяспорі, але, в міру наших сил і спроможностей, і нашому народові на рідних землях, який жде нашої допомоги. Одначе ми того завдання ніколи не виконаємо задовільно, якщо ми не будемо мати одного свого керуючого кооперативного центру в кожній країні нашого поселення та у світовому маштабі.

І тому наша Українська Світова Кооперативна Рада мусить бути жива і пробувати, у співпраці з крайовими центрами, розв'язати хоч важніші проблеми нашого кооперативного життя. Ось кілька таких проблем:

Ми ще не спромоглися на відбуття власного Кооперативного Конгресу, з програмою й відповідними семінарами, на яких ми спільно передискутували б і узгіднили на довші роки, для нашого кооперативного руху, реальну програму і плян нашої праці.

Ми ще майже нічого не зробили на полі дослідів господарського і соціяльного життя українців у вільному світі, хоч знаємо, що такі студії допомогли б нам у плянах і розбудові нашого кооперативного життя серед наших більших скупчень.

Потреба виховання нових і молодих фахівців економістів і кооператорів, переємників і продовжувачів нашої праці — це теж поважна проблема, яку можна розв'язати спільними зусиллями, створюючи один поважніший стипендійний фонд, або якусь фундацію, що допомогло б нам практично таких фахівців вишколити.

Перед нами завдання написати і видати історію українського кооперативного руху в діяспорі та потреба заснувати український кооперативний музей і архів для переховування й збереження документів нашої кооперативної праці.

Наші кооперативні приміщення чекають на прикрасу їх стін портретами визначних українських кооператорів і діячів кооперативного руху.

Українська Світова Кооперативна Рада, як наша ідеологічно-координаційна централя, повинна мати постійний зв'язок з поодинокими крайовими центрами, а де таких нема, то до часу їх створення, втримувати зв'язок безпосередньо з низовими клітинами. Цей зв'язок вона може втримувати особистими контактами, кореспонденційно, або при допомозі друкованого слова.

Такі і подібні завдання стоять сьогодні перед Українською Світовою Кооперативною Радою. Вона, при нашій допомозі, тобто при допомозі крайових кооперативних осередків, ці завдання поволі буде виконувати. Одначе мусимо пам'ятати, що за кожною практичною роботою стоїть якась жива людина. Такої постійної і систематичної праці не можемо вимагати від Президії Ради, члени якої розсіяні по різних країнах, а ті, що живуть у місці Ради, звичайно завантажені обов'язками своєї щоденної праці. Назрів час, що ми маємо не тільки вибрати новий провід УСКР та схвалити для нього плян праці, але для цієї наміченої праці треба нам схвалити відповідний бюджет і на цей бюджет крайові кооперативні осередки повинні якнайскорше вплатити відповідні суми грошей, щоб Президія УСКР могла поставити хоч одну платну людину, яка буде постійно і систематично для неї працювати.

Дальший крок у нашій праці — це проблема ідеологічного кооперативного журналу, або хоч бюлетеню та власного кооперативного видавництва.

Українська Світова Кооперативна Рада, в наступній каденції, до часу Четвертого СКВУ, повинна перейти з Канади до ЗСА. Така ротація потрібна з різних мотивів, ідеологічного, організаційного і загально-громадського порядку. Така ротація, в теперішній стадії нашої організації, допоможе нам зацікавити більший гурт людей, впровадити хоч частинно зовсім нових і може молодих людей, які внесуть до нашої надбудови нові ідеї і нові методи праці та покажуть своїй громаді, що українська кооперація є власністю всіх українців у вільному світі і тому за її долю і роз-

(Закінчення на стор. 3)

Степан Женецький

МАЙБУТНЄ КОМУНІЗМУ

У зв'язку з великими змінами внутрішньої і зовнішньої політики комуністичного Китаю, що їх уводять наслідники Мао Тсе-тунга, політичні коментатори застановляються над майбутнім комунізму в Китаї і світі взагалі.

У вченні творця комуністичного Китаю, Мао, а головно, в його відомій маленькій, червоній книжечці цитат, комунізм означає регулярні, періодичні чистки партійців, щоб визбуватися „елітаризму" (панства, шляхти), нової правлячої кляси. Щоб це виконати, він започаткував був велику „культурну" революцію, яку плянував переводити, щоякийсь період часу. Цією своєю акцією Мао малощо не знищив економіку Китаю; він припізнив тим модернізацію цієї великої країни на майже 10 років.

Денг Шіаопінг, який є новим рушієм усіх змін, що тепер відбуваються у Китаї, намагається визбутися цілого ряду ідеологічних дрібниць, що гальмували цей найчисленніший у світі народ від модернізації і поступу. Програма Денга прямує до модернізації Китаю у трьох ділянках: індустріяльній, технологічній і військовій. Якщо цей плян Денгові вдасться і Китай піде шляхом модернізації — тоді там не буде більше пролетарської революції, що здержує поступ і не буде теж ,,зрівнювання'' кляс, щоб не допускати до „елітаризму".

Програма Денга змагає ввести еволюцію провідної кляси. Денг плянує виплекати провідну клясу на базі здібностей і спроможностей, а не на підставі родинного походження. Можливо, що системі Денга вдасться винайти спосіб, що не допустити до створення родової правлячої кляси, яка витворилася у Совєтському Союзі, де тамошні правителі підготовляють на свої місця своїх синів, зятів, родичів тощо.

Але перед новими китайськими правителями виникає питання, чи ті студенти, що їх Денг підготовляє, а чи вже навіть і висилає студіювати на Захід, повернувшись до краю і перебравши керму влади у свої руки, не витворять правлячої касти технологів, науковців, спеціялістів? У кожному разі Денг не задумує творити в Китаї клясового суспільства, до чого змагав Мао.

Уже тепер можна з певністю ствердити, що Китай не піде тією дорогою, якою пішов комунізм у СССР, де вже витворилася і закріпилася нова, родова, правляча каста, чи як її влучно названо, „нова кляса" правителів. Насправді, кремлівські ватажки довели комунізм у Совєтському Союзі до того, що головною ціллю для них стало те, як запевнити за собою, а там і за своїми рідними дальше владування.

Денг бажає ввести Китай у передові ряди модерних націй до кінця біжучого сторіччя. Він зможе осягнути свою мету тільки тоді, якщо дорога до правлячої верхівки буде відкрита, значить, коли молоді, здібні люди матимуть доступ до найвищого керівництва з уваги на свої здібності, освіту, фаховість, а не тому, що вони сини правлячої верхівки. Одначе, такий підхід не буде мати нічого спільного з тим, що проповідував Карло Маркс, чи практикував Йосиф Сталін. Це буде китайська система, яка фактично, більше наслідуватиме власну, китайську, старинну історію, аніж вчення теоретиків модерного комунізму. Давній Китай у найсвітлішій його добі мав систему правління, що ним кермувала освічена еліта, яка доходила до влади на підставі конкуренції здібностей і знання. Найздібніші і найбільш освічені вибивалися на вершини і кермували країною. У той час Китай процвітав добробутом і був могутньою країною.

Сьогодні вже існує не лише кілька „доріг до комунізму", але вже є кілька родів комунізму. В Югославії все ще існує в теорії комунізм, але він цілковито децентралізований.

У Совєтському Союзі створено сильно централізовану, але маловидайну економіку, якою кермує сильно роздута партійна бюрократія, найвищою ціллю якої не є добро мас, а її власне — в першій мірі, щоб удержатися при владі.

Метою китайського комунізму за часів Мао було побудувати клясове суспільство; але Денг повернув цей напрям у протилежному напрямі, і тепер намагається зробити цей найчисленніший народ у світі самовистачальним під кожним оглядом, запозичаючи від Заходу все що корисне, і що можливе.

Якщо б хтось сьогодні намагався визначити комунізм на підставі цих фактів, що діються в окремих державах, які називають себе комуністичними, то знайшовся б у трудному положенні: сьогодні вже немає якогось одного зразка комунізму.

Комунізм дає одну можливість, яка може бути дуже принадною для провідників диктаторської породи. Він дає легке виправдання для диктатури. Кожна країна, а головним чином ті, що постали, чи ще постають з колоніяльних володінь, з убогими ресурсами, може використати комуністичну диктатуру, щоб змусити своїх громадян до важкої праці, дисципліни, малої винагороди за працю тощо. Як виправдати таку диктатуру? Комунізм дає на це таку відповідь: диктатура служить в ім'я „соціялізму". Її спричиняє необхідна стадія на дорозі до „народної демократії".

Правдоподібно, що комунізм буде існувати в такій чи іншій формі, ще якийсь протяг часу. Це його дальше існування, на коротший чи довший час, уможливить йому тільки „диктатура пролетаріяту", а насправді, диктатура кількох ватажків партії.

Можна припускати, що комунізм проіснує при допомозі диктатури так довго, як довго нарід не пізнає його брехні, бо як він прозріє і пізнає фальш комуністичних провідників — тоді існує правдоподібність, що нарід збунтується, і покінчить з комунізмом раз назавжди.

Прогнози щодо існування комунізму все ще не ясні, але деякі наявні зміни його обличчя в окремих країнах, зокрема в Китаї, вказують на деякі відхилення від давньої лінії комуністичних ватажків, що зможе привести до різних, для них катаклізмів.

Ігор Качуровський

РОЛЯ „ХАТЯН" У РОЗВИТКОВІ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ*

(До семидесятиріччя заснування журналу „Українська хата")

[1]

Після Валуєвськсго циркуляра та Емського указу, які фактично забороняли українське друковане слово на території царської Росії, наші письменники змушені були або пристосуватися до цензурних обмежень (це стосується зокрема української драми), або — друкуватися за кордоном так само, до речі, як роблять тепер совєтські дисиденти, із тією істотною різницею, що в ті часи це не вважалося кримінальним злочином, і не було випадків, щоб якогось письменника, за сам лише намір видати свій твір за кордоном — засилали в Мордовію...

Щойно після 1905 року стан української літератури в тодішній Російській імперії грунтовно змінився. Російська Академія Наук визнала українську мову не діялектом, а таки мовою. Якщо не зовсім відпали, то значно послабшали цензурні обмеження. Український письменник мав відтоді можливість друкуватися в себе вдома. Київ знову став культурним центром України.

Борис Грінченко публікує антологію ,,Досвітні вогні'', видавець Самоненко випускає капітальну антологію ,,Українська муза'', що її упорядкував Олекса Коваленко, а також декляматори ,,Терновий вінок'' та ,,Розвага''. Літературне життя зосереджується довкола двох пресових органів. Старші письменники, ідеологічно пов'язані з традиціями народництва, гуртуються довкола газети ,,Рада'' — їх звуть ,,Радянами''. На чолі радян стоїть Сергій Єфремов.

Натомість інша група, що складається переважно з літературної молоді, гуртується довкола журналу ,,Українська хата''. В нашій літературі ,,хатяни'' — це насамперед новатори, в чиїй творчості помітно впливи західньоевропейського та російського модернізму. Очолював редакцію Павло Богацький, але фактично стерничим журналу був талановитий публіцист і літературний критик Микита Шаповал, який писав під псевдонімом Сріблянський. Поруч із ним слід назвати іншого критика — Миколу Євшана (справжнє прізвище Федюшка). Журнал мав загальноукраїнський характер: серед його співробітників бачимо не лише письменників із Наддніпрянщини (як казали тоді, ,,з України російської''), а й галичан (Богдан Лепкий, Михайло Яцків, Петро Карманський, уже згаданий Микола Євшан, та буковинців (Ольга Кобилянська). До речі, саме тут друкувалася велика повість Кобилянської ,,За ситуаціями''.

Журнал ,,Українська хата'' почав виходити 1909 року й проіснував до середини 1914-го, коли, з вибухом Першої світової війни, в Російській імперії було заборонено друкувати щонебудь неросійською мовою.

,,Українська хата'' була дзеркалом тодішнього літературного життя. Вона охоплювала поезію, прозу, драму, літературну критику, перекладацтво, вона приділяла увагу також філософії (згадую монографію Товкачевського про творчість Григорія Сковороди), етнографії, суспільно-політичний проблематиці та загальному процесові розвитку української культури.

З прозаїків тут друкувалися: Володимир Винниченко, Галина Журба, Надія Кибальчич, Олексій Плющ.

Та найбагатше й найповніше — як це завжди буває в нашій літературі — в журналі ,,Українська хата'' представлена була поезія. З цим журналом пов'язана коротка й бурхлива діяльність Грицька Чупринки. З відомих поетів у журналі беруть участь Олександер Олесь, Микола Вороний, Микола Філянський, Микола Чернявський. З молодих саме тут починають Максим Рильський, Павло Тичина, Володимир Свідзінський, Яків Мамонтов, Михайло Семенко (тоді ще не ,,Михайль'', а не Михайло).

Легко говорити про сюжетні прозові твори: переповісти фабулу, дати характеристику персонажів, проаналізувати архітектоніку. Натомість ліричну поезію — так само, як і музику — розказати неможливо: її треба прочитати або почути. Тому я хочу ознайомити українське читацтво із найцікавішими поезіями, що з'явилися на сторінках ,,Української хати''. Ось цикл ,,Київ'' несправедливо забутого нині поета-символіста Миколи Філянського. З цього циклу наведемо поезію ,,На стогнах'' (вислів ,,на стогнах'' староукраїнською мовою означає ,,на площах''):

Ще скарб віків не весь прожито,
Ще видно кін колишніх дій,
І тавро днів твоїх не змито
В останках ,,каменю і мрій''.

Хай на нових твоїх оселях
Краса — без рідної канви,
Хай перед генієм Растреллі
Юрба не схилить голови.

Хай степ, в буденний сум повитий,
Скував натомлені уста,
І шлях святинь твоїх, Славуто,
Тернами позароста, —

В час невідомий, час нежданний
Ти знов розімкнеш свій язик...
Надхненим словом осіянний,
Колись недаром Первознанний
Зорю землі твоїй прорік!

Треба нагадати, що Філянський за фахом був учений геолог і архітект, до революції жив переважно поза Україною, написав мало, за совєтських часів видав одну тільки збірку ,,Цілую землю'' та ще книжку дорожніх нарисів. 1947 року поета репресовано, за даними УРЕ він помер 12-го січня 1938 року — себто невдовзі після арешту. Ми не знаємо чи його розстріляно, чи закатовано (саме тоді практикувалися нелюдські тортури), а чи він помер, так би мовити сам — не витримавши в'язничних умов існування. Не знаємо також і того, чому Філянського не реабілітовано разом із іншими жертвами сталінського терору. Можливо, про нього просто забули, не було кому сказати: ,,А ще ж був добрий поет Микола Григорович Філянський! час би його перевидати!''. А, можливо, щодо нього були якісь вказівки з боку відповідних органів...

Як на мій смак, цикл Філянського ,,Київ'' можна поставити в один ряд із присвяченими столиці України поезіями Павла Филиповича, Миколи Зерова, Максима Рильського, Юрія Клена... Типова для поетики тих часів поезія Філянського ,,Реквієм'':

Як мрійний сон, пливуть літа...
І як на моря млистій грані
Щезає човен у тумані,
Так зникне молодість свята.

Символічне забарвлення має ,,Ніч над парком'', де мережана легкість вірша не поступається Олесевій:

...І, розіявши білі руки,
Без прощання і без муки
Тіні млілі, тіні білі,
Знов над парком пролетіли,
Піднялись і знову стали
На високі п'єдестали...

[Продовження буде]

* З матеріялів, пересланих на Україну через радіо „Свобода".

УКРАЇНСЬКА ВЕЛИКОДНЯ ПРОГРАМА НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Філядельфія. — Філія Українського Католицького Університету у Філядельфії подає до відома, що в суботу, 21-го квітня, телевізійна станція WPVI русло 6 у Філядельфії висвітлить півгодинну телевізійну програму присвячену українським великодним звичаям і традиціям. Початок програми: година 2:30 по пол. Програмою проводить проф. Леонід Рудницький.

ТЕОРЕТИЧНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

ції, в якій формі могло б настати об'єднання роздвоєної німецької території. Однак ці комбінації „висять у повітрі", поки невідомо, чи схоче Москва пожертвувати „совєтизовану" Східню Німеччину на те, щоб мати міцнішу позицію супроти Китаю. Коли б це сталося, то й поляки, чехи, мадяри та інші сателітські народи заявили б про своє право бути вільними від московської „протекції" і диктату, і домагалися б незалежности.

Історія показує, що рух до свободи дуже „заразний". Коли 1848 році впала монархія у Франції, то почалася „весна народів" у німецьких державах, в Австрії й на Угорщині, і мусів цар Микола І, „жандарм Европи", посилати військо на поміч австрійським Габсбургам.

Дискусія в Західній Німеччині на тему, які має пляни Москва в політиці в Европі, дала матеріял для міжпартійної агітації. Противники сучасного коаліційного уряду соціялістів і лібералів твердять, що уряд Гелмута Шмідта хоче ослабити союз Західньої Німеччини з НАТО, щоб заслужити прихильність Москви. Вони перестерігають перед надіями на об'єднання німецьких територій і з неспокоєм дивляться на невпинне збросння совєтського війська. Міністер оборони Німеччини Ганс Апель відкинув поголоски про будь-які пляни зменшити збройну силу Федеративної Республіки. Він ствердив, що приналежність Німеччини до НАТО була і є певною гарантією свободи, незалежности і миру в Европі. Саме цими днями НАТО святкувало 30-літній ювілей.

Але противники уряду в пресі та в устній пропаганді стараються показати, мовляв, уряд Шмідта хоче орієнтуватися на Москву. Опозиція використовує це в виборах до крайового сойму в провінції Шлезвіг-Голштайн.

ІДЕЙНІ ОСНОВИ...

(Закінчення зі стор. 2)

виток несемо всі солідарну відповідальність, а в доказ цього провід УСКР складається з представників усіх крайових кооперативних центрів, а тільки Головна Президія Ради буде з тої країни, де буде фактичний осідок Ради. Самозрозуміло, що головний тягар відповідальности за долю УСКР будуть нести крайові централі, але найбільшу, на мою думку, в наступній каденції нестиме Централя Української Кооперації Америки, Президія якої повинна тепер очолити Головну Президію УСКР, як досі це робила Президія Кооперативної Ради Канади.

Така ротаційна система — це дальший крок у формуванні й закріпленні нашої світової кооперативної надбудови, якої нам потрібно, щоб задержати одність ідеї українського кооперативного руху в діяспорі, зберегти наші гарні кооперативні традиції і наш теперішній кооперативний дорібок у наших українських руках. Не забуваймо, що цей наш дорібок кожного дня зростає, ми ним сьогодні адмініструємо і повинні ним адмініструвати в майбутньому на користь цілої нашої національної спільноти в діяспорі та для добра цілого українського народу. І був би великий гріх, коли б цей наш дорібок попав у чужі руки.

І тому з вірою у нашу кооперативну місію служити нашою кооперативною працею українській громаді, ми, українські кооператори у вільному світі, з повною свідомістю перед історією і народом, продовжуймо нашу добре започатковану працю та маймо надію на дальші успіхи цієї нашої роботи, бо ми її ведемо для добра й краси цього народу. Працюймо далі так, щоб ніхто не міг і не посмів нам сказати, що ми „предків великих правнуки погані". Але навпаки, будуючи сильну українську кооперацію в усіх країнах нашого поселення на засадах одности нашого кооперативного руху, впливаймо своєю позитивною організованою силою на збудування сильного і одноцілого українського релігійного, громадського та політичного секторів нашого українського життя. Своєю роботою докажім, своїм і чужим, що навіть серед чужого моря і великого асиміляційного тиску нашого окруження, українські кооператори у вільному світі залишилися вірними нашим національним і кооперативним ідеалам.

Ото ж будьмо, як наші перші українські кооперативні піонери, мужні, працьовиті та відповідальні, а Бог поблагословить наш труд, нарід оцінить і золотими буквами до історії нашої запише, як гарний приклад, нашим нащадкам, до наслідування. Це є ті ідейні основи нашої кооперативної праці на яких наша кооперація виросла в поважний національно-господарський рух. Шануймо ці засади і згідно з ними далі працюймо, бо в здорових змаганнях за ідеали росте наше нове краще життя!

Вечір „Юнака"

Для заохоти молоді до писання і читання у Пластовій станиці в Ню Йорку кожного року влаштовується конкурси на дописи та Вечори „Юнака". „Юнак" — це журнал для молоді у віці від 11-го року і вгору, бо й справді читають його не тільки юнаки й юначки, але і батьки, й дідусі та бабусі. В ньому бо багато цікавого матеріялу, він багатоілюстрований знімками та рисунками, і в ньому поміщується багато дописів самого юнацтва. Він надається для кожної української молодої людини, а не тільки для пластунів і варто, щоб з ним познайомилися ширші кола нашої молоді.

Вечори, присвячені цьому журналові влаштовує вже вчетверте у Ню Йорку пластовий курінь „Верховинки". Ці Вечори мають цікаву програму і тому завжди втішаються численною публікою і молоді, і їхніх батьків.

Цьогорічний „Вечір Юнака", який відбувся у п'ятницю, 9-го лютого відкрила Оксана Кузишин, яка підготовила програму, вітаючи присутніх, а зокрема редакторку „Юнака" Ольгу Кузьмович та Начального Пластуна Юрія Старосольського, який перебуваючи в Ню Йорку, зайшов на цю імпрезу.

Ст. пл. Марта Зєлик, яка не раз містила в „Юнаку" свої репортажі з подорожей тим разом висвітлила прозірки з України і цікаво розповіла про свої переживання і завваження під час минулорічної поїздки в Україну.

Софійка Зєлик прочитала допис 15-річного Симона Верещака з Австралії „Скажіть мені". Юнак Ромко Біляк заспівав дві пісні, Ксеня Зєлик прочитала оповідання „Моя наречена" про переживання новака на першому таборі. Андрій Біляк прочитав вірш „Клопоти Юнака", а Лесик Кмета — допис „На одну літеру" (де кожне слово починалося з букви „п"), який написав Пан Тофель і Подруга. Ромко Юзенів прочитав допис „На крилах юнацьких мрій", що його написали Адріян і Арета Підвербецькі.

Програмою провадив навесело Ромко Юзенів „ОХ", який часто викликав вибухи сміху, чи то несподівано покликаючи когось із залі на інтерв'ю, чи наприклад заставляючи всіх присутніх співати неіснуючий гимн „Верховинок", чи представляючи брата Андрія, як проф. Лаврентія, з абсолютною пам'яттю, який точно пам'ятає, що колинебудь появилось в „Юнаку" і т.п.

Після цієї програми молодь залишилась на вечірку при звуках оркестри „Іскра" під проводом Олеся Кузишина. Приємно, що на цій вечірці, крім юнацтва, було і досить старшо-пластунства, а під кінець загостили і сусіди-сумівці.

Журнал „Юнак" можна замовляти, написавши на адресу: „Юнак", 2150 Блур Стр., Торонто, Онт., Канада.

Річна передплата виносить 10 дол.

Н. Н.

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 17-го квітня 1979 року відійшов у Вічність, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ І ВУЙКО

бл. п.

Ред. МИХАЙЛО ОСТРОВЕРХА

уроджений 1897 р. в Бучачі, Україна, УСС і письменник.

ПАНАХИДИ в середу, 18-го квітня, о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми і в четвер, 19-го квітня 1979 р., о год. 6-ій веч.

ПОХОРОН у п'ятницю, 20-го квітня 1979 р., о год. 9-ій ранку буде відправлена ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА в церкві св. Миколая в С. Бруклині при 19-ій вул., а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
ОЛЕНА — дружина
ІВАНКА МУЛЬКЕВИЧ — сестра
ЛЮБА ЯЦІВ з мужем ПЕТРОМ і дітьми — сестрінка
ХРИСТИНА МУЛЬКЕВИЧ — сестрінка
ІГОР МУЛЬКЕВИЧ з дружиною ІРЕНОЮ — сестрінок
ДАНЯ ЯСІНСЬКА з чоловіком БОГДАНОМ — братанка
Ближча і дальша Родина

У пам'ять **пок. Костя Боднарука** склали:

1) На ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНОЗНАВСТВА:
$500.00 .... Родина Боднаруків
50.00 .... Родина Шаруновичів

2) На ПАТРІЯРШУ ФУНДАЦІЮ:
$500.00 .... Родина Боднаруків

3) На СИРОТИНЕЦЬ у БРАЗИЛІЇ:
$100.00 .... Вп. П. Тарас Пушпинський

В ПАМ'ЯТЬ НАШОЇ ДОРОГОЇ УЧИТЕЛЬКИ МУЗИКИ

бл. п.

СОФІЇ ЯРЕМКЕВИЧ

складаємо СТО ДОЛЯРІВ ($100.00) на УКРАЇНСЬКУ МУЗИЧНУ ФУНДАЦІЮ В ЗСА.

Проф. Ю. Яремкевичеві і Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

МАРТА ПОПЕЛЬ-ГАЛЯРЕВИЧ
ВІРА ГРАБЕЦЬ-МОЛЛС
Клівленд, Огайо

ВІДБУЛИСЬ НАРАДИ...

(Закінчення зі стор. 1)

поінформував присутніх про братську та громадську активність УНСоюзу за минулих п'ять років, стверджуючи з неприхованою гордістю, що УНСоюз видав на народні та братські цілі 357,000 дол., що включало: 146,196 дол. у формі допомоги членам, 78,954 дол. на стипендії для студентів, 93,020 дол. на народні цілі, 22,342 дол. з Фонду наглої потреби та 16,548 дол. на спортову діяльність молоді. Пересічна сума кожного року виносила 71,410 дол. Крім того, УНСоюз дав нагороди кращим студентам українознавчих шкіл на суму 2,500 дол. і виасигнував 5,000 долярів на різні почини окремих громад. Д-р Флис закінчв своє звітування закликом до посиленої діяльности для дальшого росту ЯНСоюзу з метою ще кращої служби громаді й українському народові.

Головний організатор В. Оріховський спочатку поінформував, що Округа Детройту виконала свою організаційну квоту в 1978 році на 63.7 відсотка. Він висловив признання Окрузі, підкреслюючи, що до успіху причинились: Р. Татарський (94-ий Відділ), який придбав 76 нових членів, Володимир Борискевич-Бойд (94-ий Від.) — 19 членів, Р. Куропась (13-ий Від.) — 13 членів, Г. Корб'як (146-ий Від.) — 16 членів, Петро Загула (183-ий Від) — 10 членів і Стелла Федик (292-ий Від.) — 13 членів. В. Оріховський ствердив, що після деякого застою в організаційній праці після останньої Конвенції, секретарі й організатори поновно приступили до праці, приєднуючи більше число нових членів на вищі суми забезпечення.

Обласний організатор Б. Дейчаківський поінформував присутніх, що квота Округи на біжучий рік — 250 нових членів та що її можна виконати приєднуючи 21 члена кожного місяця. Він зобов'язався кожночасно допомагати секретарям і організаторам, якщо вони собі цього бажають.

У дискусії Р. Татарський вказав на доцільність переведення дводенних секретарських курсів в Детройті та примінення нових організаційних метод. Р. Оріховський заявив, що такий курс буде заплянований. Є. Репета також висловився за примінення нових метод в організаційній праці, однак не драстично, але поступово. Р. Куропась піддержав пропозицію Р. Татарського щодо секретарських курсів і побажав успіхів Спеціяльній Організаційній Комісії. Він вказав на потребу випрацювання організаційного пляну для молоді. Р. Куропась поінформував, що він зорганізував автобус для учасників конференції старших віком союзовців, яка відбудеться на Союзівці в червні ц. р. Він пригадав про відзначення 85-річчя УНСоюзу, а після короткої дискусії, під час якої обговорено можливість бенкету в Детройті й пікніку в канадській частині Округи, узгіднено, що рішення в цій справі зробить управа Округи.

Доповіді й звіти викликали ряд запитів, що їх ставили: пп. Куропась, Слюсарчук, Дейчаківський, Борискевич-Бойд, Татарський, Мудрий і Дідик. У запитах заторкнено такі справи, як: потреба нових інформативних брошур, кошти друкування „Свободи", ліквідація неактивних Відділів, можливість влаштування наступної Конвенції УНС в Детройті тощо. Відповіді на запити давали д-р І. Флис і п. Р. Татарський.

Почесний член Головного Уряду УНС В. Дідик схвалив динамічну настанову Округи і пригадав про жертвенну працю піонерів УНСоюзу та закликав молодше покоління йти їхніми слідами.

Р. Татарський закрив збори закликом до всіх відділових урядовців посилити організаційну працю з метою досягнення квоти 250 нових членів. Він звернувся до Головної Канцелярії з проханням приспішити випуск двох нових грамот — пенсійної і термінової зі зменшувальною сумою. Він закликав Відділи повідомляти управу Округи про свої наради та жертвувати у фонд на заплянованy Округою діяльність.

РОСІЙСЬКІ ДИСИДЕНТИ ...

(Закінчення зі стор. 1)

нько моя, ненько"), в якій розповідається про один із зфабрикованих процесів в 1930-их роках на Україні — про т. зв. справу СВУ — (Спілки Визволення України). Книжка була надрукована на Заході в російському журналі „Континент".

У березні 1977 року Снєгірьов виступив з емоційним листом до президента Картера, в якому в різкій, гротесковій формі засудив внутрішню і зовнішню політику Радянського Союзу. Він просив президента Картера не зменшувати заходів для оборони прав людини в усьому світі і продовжувати боротися морально з Радянським Союзом.

Влітку 1977 року Снєгірьов опублікував не менш різкий лист до Л. І. Брежнєва. Здоров'я Г. Снєгірьова в той час сильно погіршилося (він нездужав атрофією очних нервів і майже осліп; став інвалідом другої кляси). Він хотів виїхати на лікування до Франції, але йому відмовили. Г. Снєгірьов зрікся радянського громадянства і відіслав свій пашпорт до Президії Верховної Ради СРСР.

У вересні 1977 року газета „Літературна Україна" надрукувала статтю-фейлетон проти Г. Снєгірьова, а 22 вересня його арештували за антирадянську пропаганду.

Г. Снєгірьова в'язнили в слідчому ізоляторі КГБ в Києві відомо, що він там вів голодівку, що сильно погіршило стан його здоров'я. У тюрмі Г. Снєгірьова спаралізувало...Снєгірьова звільнили від слідства і перевели до загальної клініки. Там йому зробили операцію хребетного стовпа і, мабуть, ствердили недугу рака. До останнього дня, Снєгірьов, формально звільнений, був під наглядом КГБ. До лікарні нікого крім дружини і сина, не пускали. Навіть про смерть його повідомили через декілька годин, коли вже була зроблена секція.

...Органи КГБ, безсумніву, винні в прискоренні смерти Гелія Снєгірьова, і, що моральне і фізичне страждання, яке випало на долю українського письменника, заслуговує на всесвітнє співчуття.

Хай земля йому буде пером!" — Віктор Некипелов, Георгій Владімов, Софія Калістрова, Леонард Терновський, Юрій Ярим-Агаєв, Наум Мейман, Мальва Ланда, Тетяна Великанова.

Останньо наспіла теж вістка, що 10-го листопада 1978 року, ледве 40 днів після звільнення із ув'язнення, відбувши 28-річний присуд, помер український політичний в'язень Микола Кончаківський.

Микола Кончаківський був засуджений в 1950-их роках за приналежність до УПА на 25 років. Вже в ув'язненні йому присуджено додатково ще 3 роки.

Після звільнення (2 жовтня 1978 року)Кончаківський жив у брата в селі Рудники Миколаївського району Львівської области. На нього накладено адміністративний нагляд.

30 жовтня Кончаківський відчув біль у грудях, але сільський фельдшер не виявив жадної недуги і не дав ніякої допомоги. За кілька днів М. Кончаківського перевезле у важкому стані до лікарні в Новому Роздолі, де лікарі встановили інфаркт. 10-го листопада Микола Кончаківський помер. Його поховали 12 листопада в його рідному селі.

У Нюарку влаштовано...

(Закінчення зі стор. 1)

Окремі станки, на яких виставлено бандуру та описові матеріяли, знімки, брошурки, і т. д., влаштував і пояснював Микола Чорний з Джамейки (Н. Й.), адміністратор Школи Кобзарського Мистецтва.

Польську виставку влаштували пані з Польської Культурної Фундації в Ню Джерзі під проводом Цецилії Цєцкевич включала предмети народної творчости і ручних робіт та значну кількість писанок з польськими взорами — втім одну збірку писанок нагороджену в рамках конкурсу Н. Дж. Федерації Жіночих Клюбів. Виставлено також образи, м. ін. портрет Папи Івана Павла II, а два традиційні великодні столи доповнювали цю передсвяточну виставку.

Пополуднева програма у великій авдиторії була поділена на дві частини. Польський хор „Арія" під дирекцією проф. Ю. Гарбєня відспівав ряд пісень польських композиторів і в'язанку народних пісень, а танковий ансамбль „Краковія" під проводом Р. Ромельчука виконав польські народні танки.

Українську програму виповнив ансамбль бандуристів під дирекцією о. С. К. Пастухова, що відспівав вісім пісень з участю солістів — Лариси Магун-Гурин, Олеся Фурди та В. і І. Лехицьких. Танковий ансамбль „Волошки" з Філядельфії під дирекцією Зої Граур-Корсунь відтанцював п'ять українських танків в хореографії З. Корсунь, М. Комічака і В. Сулими.

Нова велика авдиторія, у якій саме був перший концерт, була переповнена різнонаціональною публікою коло 500 осіб, що не щадила оплесків усім виконавцям.

Ініціятором цих двох успішних фестивалів в 1977 і 1979 роках, що можуть в такий чи в іншій формі стати щорічними імпрезами, є проф. Тарас Гунчак, який має до диспозиції відповідні приміщення в університеті. Етнічний аспект фестивалю і активна участь української громади дає рівночасно й моральну піддержку для потреби студій української науки в Ратґерсі, що тепер обіймають чотири семестри української мови, та по два семестри української літератури і української історії.

Цьогорічний фестиваль набрав ще й особливого значення. Бо за словами проф. Гунчака в його привітальній промові, в цім Міжнароднім Році Дитини — такий фестиваль є засобом для збереження національної культурної спадщини і передання її молодому поколінню для дальшого плекання.

Обширний опис Фестивалю, ілюстрований знімками, подав репортер Норман Бюкенан в „Стар Леджері" з 9-го квітня.

Помер св. п. М. Островерха

(Закінчення зі стор. 1)

Українців в Америці, будучи членом її Мистецтвознавчої Комісії. Писав власні спомини, але й нариси й ескізи, писав про Італію, і був майстром коротких етюдів, оповідань, образків, із питомим йому новітнім оригінальним обривчастим стилем. Тому його твори зраджували інтелектуала-естета, який не любив балакунства у мові чи друку.

Із його книжкових творів слід згадати: „З римського щоденника" (1946), „Нігіль Нові" (1946), „Без докору" (1948), „Гомін здалека" (1953), „Обніжками на битий шлях" (1957), „На закруті" (1958, „Грозна калини в УСС" (1962), „Блиски і темряви" (1966) та інші. У передвоєнному Львові співпрацював у „Ділі", від якого завжди їздив до Італії, як кореспондент того щоденника, — співпрацював теж у „Віснику" Дмитра Донцова та його книжковому видавництві. У Ню Йорку був одним із постійних співробітників-дописувачів у „Свободі", де друкував не десятки, а сотні своїх нарисів, а зокрема рецензій з мистецьких виставок.

Перелічений вгорі список його книжкових творів вказує на роботящу вдачу Михайла Островерхи. Мав він теж рідкозустрічну вдачу людини, яка не має і не може мати ворогів: ненавидів сварні й інтриги, мав стійкий, простолінійний характер українського вояка-самостійника, що ставив ідеал українського державництва вище всіх існуючих партій. Тому уболівав глибокою кризою, яка настала в Державному Центрі УНР на чужині і солідаризувався у цій справі зі становищем Головних Управ Братства кол. УССів та Об'єднання б. вояків українців в Америці.

Із відходом Василя Софронова-Левицького, Лева Лепкого, Романа Купчинського і тепер Михайла Островерхи відійшла еліта колишніх Українських Січових Стрільців, активних творців тієї частини культури, якою є література. Іван Іванець, Юліян Буцмацюк, Осип Сорохтей, Леонід Перфецький — видатні мистці-малярі, — Роман Купчинський і Михайло Гайворонський — музики композитори — це була направду унікальна перша новітня українська збройна формація Усусусів, яка видала таких творців культури і водночас свого історика в особі д-ра Степана Ріпецького. Ніхто не зміг заповнити пустку, що її залишив по собі кожний з вищеназваних. Із смертю Михайла Островерхи збідніла теж українська культура, що її творила та найстарша наша славетня гвардія. Сучасне молодше покоління мало їх знає і шанує. Але кожний із них — і Михайло Островерха — увійшли тривко в історію української культури і кожний її дослідник, як і кожний дослідник новітньої історії України, не зможе поминути їхніх прізвищ. І Михайло Островерха стояв в їхньому першому ряді. Після недавньої смерти Петра Постолюка і тепер Михайла Островерхи осиротіло не тільки славетнє В-во „Червона Калина", але й осиротіла вся українська громада.

Свято Тараса Шевченка в Ґлен Спей

В дні 17-го березня ц. р. українська громада в Ґлен Спей, Н. Й. відсвяткувала роковини Тараса Шевченка. Свято відкрив голова місцевого товариства „Розвага" Петро Мельник, який згадав про значення і вплив поезії Тараса шевченка на формування світогляду української людини.

Головну доповідь вигологсив мешканець місцевої української громади, поет і письменник проф. Василь Барка. Будучи глибоко релігійною людиною доповідач зручно вплітав, в цитовану ним, поезію Шевченка приклади зі Святого Письма, підкреслюючи в цей спосіб релігійність Шевченка і глибокі моральні вартості його безсмертної поезії. Численними прикладами з поезії Кобзаря, проф. Барка підкреслив глибоку віру Тараса Шевченка в Бога і його на дію на Божу допомогу, а цитатами зі Святого Письма доповідач кількакратно підкреслив, що лише в злуці з наукою Спасителя і в згоді з духом Кобзаря, українська людина може сміливо і з надією глядіти у світле майбутнє народу.

Єдиною деклямацією,яка ввійшла в програму свята був виступ завжди активної на терені громади Євгенії Боднар, яка з чуттям продеклямувала вірш-прозу Л. Полтави „Шевченко", ансамблю бандуристів під проводом проф. Володимира Юркевича. Започаткував ансамбль відспіванням Заповіту Шевченка „Як умру то поховайте..." Опісля слідувала низка повстанських і давніх історичних пісень.

О. Н.

Відбудеться Український Фестиваль у Сан Дієго

Сан Дієго (О. С.). — Українська Громада каліфорнійського Сан Дієго активно готується до чергового Українського Весняного Фестивалю, який відбудеться тут у кінці травня на т. зв. „Меморіял Дей".

П'ятий із черги цьогорічний Фестиваль стане сприятливою нагодою масової зустрічі українців західнього побережжя країни та одночасною популяризацією українського імени серед американського довкілля. Попередні виступи великих танцювальних українських ансамблів із міст Вінніпегу та Едмонтону зробили українські Фестивалі особливими атракціями міста Сан Дієго, яке сприяє українській громаді безкоштовними приміщеннями та реклямами.

У широкій та різноманітній трьохденній програмі Фестивалю крім українських мистецьких груп Каліфорнії приймуть участь мистецькі сили із інших західніх стейтів. Цього року вперше виступить тут хор „Кобзар" під керівництвом Вол. Божика із м. Лос Анджелес.

Фестиваль завершиться бенкетом та врученням нагород переможцям ряду змагань та конкурсів.

По докладніші відомості просимо звертатися: Ukrainian Festival, P.O. Box 12015 San Diego, Calif. 92112

Загальні збори 422-го Відд. УНС у Філядельфії

У неділю 28-го лютого ц. р. в залі Катедрального храму УПЦеркви св. Князя Володимира у Філядельфії відбулися чергові Загальні збори 422-го Відділу ім. Симона Петлюри.

Зборами проводила Президія: головний контролер УНСоюзу о. протопресвітер Степан Біляк та Василь Євтушенко — секретар. Голова зборів о. Степан Біляк привітавши присутніх членів Відділу, а відтак поміж ними організатора УНС Степана Гавриша, розпочав наради молитвою. Присутні вшанували пам'ять померлих членів Відділу,а між ними секретаря Томаса Хромчака.За цілість праці Відділу звітував голова о. Степан Біляк,а його доповнив секретар Василь Євтушенко. Отець Степан Біляк сказав, що в звітовому році цей Відділ переживав кризу тому, що покійний секретар Томас Хромчак довший час хворів, а відтак по його передчасній смерті, Відділ залишився без секретаря на протязі двох місяців. Опісля о. С. Біляк поінформував, що опорожнене місце секретаря Відділу погодився зайняти молодий енергійний церковний й громадський діяч та підприємець Василь Євтушенко, який в короткому часі зумів упорядкувати Відділові справи, а головно вирівняти залеглість Відділу до Головної Канцелярії УНСоюзу. Він висловив подяку В. Євтушенкові, а також і Степанові Гавришеві за це, що опікувався Відділом, коли не було секретаря, а відтак допоміг новому секретареві В. Євтушенкові в його праці. Запрошений до звіту В. Євтушенко заявив, що початки були трудні тому, що не мав адрес членів, тоді, коли заборгування перед Канцелярією Союзу було понад 2,000 долярів. Сьогодні це зліквідовано; члени вплачують вкладки на час і є гарна співпраця з ними. На день Річних зборів сальдо Відділової каси виносить понад 600.00 долярів.

Запрошений до слова організатор Степан Гавриш в першу чергу висловив подяку голові Відділу о. Степанові Білякові за надзвичайно віддану працю для Відділу, підкресливши, що при допомозі о. С. Біляка на протязі п'ятьох місяців придбано 31 членів. З того сам о. Степан Біляк придбав 13 членів. Тим самим на 40 Відділів Філядельфійської Округи, 422-ий має третє місце в організаційній ділянці. Він також висловив признання секретареві Василеві Євтушенкові за скоре впорядкування Відділових справ. Відтак бесідник поінформував присутніх про працю Філядельфійської Округи та цілости УНСоюзу, підкресливши вагу й значення служби УНСоюзу для нашої спільноти.

З черги приступлено до вибору Управи і Контрольної Комісії Відділу на біжучий рік. Управу обрано в складі: о. протопресвітер Степан Біляк — голова, Василь Євтушенко — секретар, Юрій Будерацький — заступник секретаря, Сергій Ковальчук — касир. Контрольну Комісію очолив, як голова Василь Сорока, а членами обрано Анатолія Суфлєра і Едварда Зетика.

У внесках зібрані схвалили виплатити з Відділової каси 100,00 долярів для Окружного Комітету на сплату морґеджу за закуплений Дім Округи, 25.00 долярів на Фонд УККА і 25.00 долярів за уживання церковної залі.

Наради закінчено молитвою, а опісля обраний секретар Василь Євтушенко приготовив для зібраних членів перекуску. С. Г.